
Het Woord van de Gerechtigheid

Nummer 143, maart 2017

“Want ieder die nog van melk leeft, is onervaren in het woord van de gerechtigheid (St. vert.): hij is nog een kind” (Hebr. 5:13). Het “woord van de gerechtigheid” staat in contrast tot “de eerste beginselen van de uitspraken van God” (Hebr. 5:12). Het “woord van de gerechtigheid” duidt daarom op diepere waarheden waarin God handelt op basis van Zijn gerechtigheid met ons.

Het Woord van de Gerechtigheid wil een bijdrage leveren om christenen vertrouwd te maken met de “vaste spijs” (Hebr. 5:14) van het woord van God om geestelijke volwassenheid mogelijk te maken. Bijbelse waarheden die nauwelijks worden onderwezen en van cruciaal belang zijn om “het einddoel van het geloof” (1 Petr. 1:9) te bereiken, zullen in het bijzonder onderwerp van aandacht zijn.

Het Woord van de Gerechtigheid wordt geredigeerd door Roel Velema
 e-mail: roel@velemaweb.nl
 weblog: <http://velemaweb.nl>
 Facebook: <https://www.facebook.com/roel.velema.5>

Hooglied

Decor 2

De Sulamitische en haar Geliefde Herder

(Hooglied 2:8-3:5)

“Zo zegt de Here: Ik gedenk de genegenheid van uw jeugd, de liefde van uw bruidstijd, toen gij Mij gevolgd waart in de woestijn, in onbezaaid land” (Jer. 2:2).

Het tweede decor speelt zich ook af in de harem van de koning in de omgeving van Sulam. De sprekers zijn nu de Sulamitische en haar geliefde. Beetje bij beetje vertelt de Sulamitische haar geschiedenis. Wie in welke verzen spreekt, is als volgt:

Sulamitische	Hooglied 2:8-10a
Herder	Hooglied 2:10b-14
Sulamitische + Herder	Hooglied 2:15
Sulamitische	Hooglied 2:16-3:5

Sulamitische:

“Hoor, mijn geliefde!

*Zie, daar komt hij, springend over de bergen,
huppelend over de heuvelen.*

Mijn geliefde is als een gazel of het jong van een hert.

Zie, hij staat achter onze muur, kijkend door de vensters, spiedend door de traliën.

Mijn geliefde gaat tot mij spreken: (Hooglied 2:8-10a).

Het tweede decor brengt de geliefde herder in beeld. Hij bevindt zich natuurlijk buiten de harem, maar de Sulamitische kan hem van binnenuit zien aankomen. Hij probeert zelfs door de getraliede ramen naar binnen te kijken en met haar te speken. In deze verzen zien we een verdere aanwijzing dat de geliefde, haar herder, niet koning Salomo is. Salomo komt niet huppelend over de bergen en spiedt niet door de tralies.

Ze heeft tegen de andere meisjes gezegd dat ze een vriendje heeft en zij tot over hun oren verliefd zijn. Hij komt en staat nu bij de muur, kijkt door de vensters, spiedend door de tralies om tot haar te spreken.

Horen en spreken is waar het om gaat in deze verzen. De herder staat in de vrijheid, zoals in heel het Hooglied, want Christus staat in de vrijheid. Zij echter zit gevangen in de harem. Dit leert ons veel als we 2 Corintiërs 4:7-11 voor ogen houden:

“Maar wij hebben deze schat in aarden vaten, zodat de kracht, die alles te boven gaat, van God is en niet van ons: in alles zijn wij in de druk, doch niet in het nauw; om raad verlegen, doch niet radeloos; vervolgd, doch niet verlaten; ter aarde geworpen, doch niet verloren; te allen tijde het sterven van Jezus in het lichaam omdragende, opdat ook het leven van Jezus zich in ons lichaam openbare. Want voortdurend worden wij, die leven, aan de dood overgeleverd, om Jezus' wil, opdat ook het leven van Jezus zich in ons sterfelijk vlees openbare” (2 Cor. 4:7-11).

Het zijn deze verzen waar het in Hooglied om gaat. God wil de volheid, die we in Christus al hebben (Col. 2:9,10), tot volledig besef laten komen. In Hooglied staat de herder voor de schat in onze geest, de Sulamitische voor de gelovige en de harem voor de beperkingen die God ons oplegt. De Sulamitische was in de druk, in het nauw, maar niet radeloos, want zij hoorde haar herder die tot haar sprak. De Sulamitische is ook een beeld dat wij voortdurend het sterven van Jezus in ons lichaam omdragen. Dit betekent de voortdurende ondermijning dat we een onafhankelijk leven denken te hebben. Dit zien we bijvoorbeeld in de storm op het meer waar Jezus rustig in de boot ligt te slapen, maar de discipelen in doodsangst zijn. De herder beeldt hier Jezus uit, terwijl de boot en de harem de druk en benauwdheid van het natuurlijke leven weerspiegelen. We hebben de leugen afgelegd dat we niet meer zijn dan een natuurlijke zelf. Ik ben ‘*Christus als mij*’ (Gal. 2:20). Wanneer ik bewust word van mijn “twee-eenheid” (1 Cor. 6:17), besef ik dat het niet mijn denken, spreken en handelen is, maar Christus die mijn leven is. Maar het leven van de Sulamitische is nog niet zover.

Geliefde herder:

Sta toch op, mijn liefste, mijn schone, en kom.

Want zie, de winter is voorbij,

de regen is over, verdwenen. De bloemen vertonen zich op het veld,

de zangtijd is aangebroken,

en het gekir van de tortel wordt gehoord in ons land.

De vijgenboom laat zijn vroege vrucht zwellen,

en de wijnstokken in bloei geven geur.

Sta op, kom, mijn liefste, mijn schone, kom!

Mijn duif in de rotskloof,

in de schuilhoek van de bergwand,

laat mij uw gedaante zien,

laat mij uw stem horen,

want zoet is uw stem en

uw gedaante is bekoorlijk. (Hooglied 2:10b-14).

De herder laat geen misverstand bestaan over zijn gevoelens voor haar. Hij gebruikt hierbij beelden uit de natuur, want dat is zijn leefomgeving. De winter is voorbij en het is lente, de tijd van nieuwe verwachting.

Haar herder spreekt en de overreding van de geliefde is duidelijk, want hij zegt tot twee keer toe: “*Sta op en kom!*” Hij wil haar zien en haar stem horen. Hij noemt haar “mijn duif in de rotswand”, als beeldspraak van de ontoegankelijkheid van de harem waar zij nu is. Hierin vinden we dan ook de geestelijke les voor dit gedeelte. Het is de herder, onze Heer, die het initiatief neemt om tot ons te spreken en een stap in geloof te doen. Wij denken dat God reageert op ons, maar dat is onjuist. God werkt altijd naar de raad van Zijn wil (Ef. 1:11). God is een proactieve God, het Hoofd van het lichaam die alles aanstuurt. Het is een vreemde gedachte dat het hoofd wacht op de arm om het initiatief te nemen. Wanneer we zien dat we zijn gestorven met Christus en Hij het hele beeld vult, is Christus ook de Initiator in ons leven.

Het is bijzonder dat de herder zich niet richt op haar situatie in de harem, maar haar blik op hem te richten. Haar identiteit is verbonden met hem, haar herder, niet met haar situatie in de harem. Hierin ligt een belangrijke les, namelijk dat onze identiteit ligt bij de Herder, in onze tweeenheid in geest, en niet in het psychische en fysieke vlak. Dit betekent dat emoties gewoon emoties zijn, of het nu positieve of negatieve emoties zijn in onze ogen. De Sulamitische had zeker op en neergaande gevoelens in de harem, maar dat was niet het punt. Het punt was dat zij moest opstaan en haar stem aan de herder moest laten horen.

“Daarom heet het: Ontwaak, gij die slaapt, en STA OP uit de doden, en Christus zal over u lichten” (Ef. 5:14).

Wanneer de Heer tot ons zegt om op te staan en te komen, weten we nog niet wat Hij op het oog heeft, omdat wat geest is, te diep is voor ons. Onze Geest-geest eenheid moet geopenbaard worden en dan ligt er maar één vraag voor de hand: “Slaap ik, Heer?” Dit richt de focus op de Heer en dan denk ik niet langer dat ik alleen maar ik ben, maar Christus in mijn menselijke vorm. Ik ben het dan met Christus eens geworden over mijzelf, namelijk dat het niet langer mijn ik is, maar Christus en dat ik toch leef (Gal. 2:20).

Veel christenen begrijpen niet dat een gelovige Christus is in zijn of haar menselijke vorm. Onze menselijke vorm is onze ziel en ons lichaam waarin ieder van ons een psychologische bagage meedraagt. Een ieder heeft wel iets te dragen aan pijn vanuit het verleden en het antwoord daarop is gewoonlijk wat bekend staat als “innerlijke genezing”. Het kan daarom om van alles gaan, de genezing van beschadigde emoties, van herinneringen, van oude patronen, van vervloekingen van het voorgeslacht, enz., enz. De vraag is echter: “Zijn deze zaken niet inbegrepen in het werk van het kruis van Christus? Heeft het kruis niet al deze vervloekingen verwijderd en zijn we niet innerlijk genezen omdat we zijn gestorven met Christus en overgegaan vanuit de dood in het leven?” De vraag is niet één te worden, maar te leven vanuit het feit dat we één zijn in Hem (1 Cor. 6:17). Wij zijn opgestaan als genezen mensen! Onze identiteit is in geest en daarom beschouw ik mezelf nooit meer apart of naast Christus. Hij is mijn leven en identiteit en hoe kan ik dan nog innerlijke genezing nodig hebben in de opstanding waar Hij mijn volmaakte leven is?

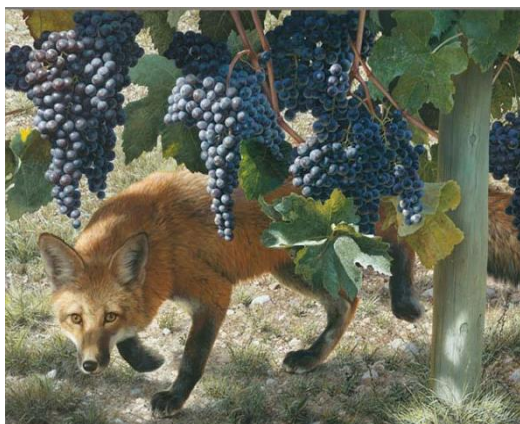
Dit is de boodschap van de herder aan de Sulamitische. Hij richt haar blik op hemzelf om op te staan uit de doden en te beseffen wie zij is in Christus. Ongetwijfeld had haar aanwezigheid in de harem een invloed op haar emoties. Emoties zijn een springplank om door het geloof Christus tot uiting te brengen door onze zwakheid. De kern is dat we ons nooit als een persoon apart van Christus moeten zien. Wanneer de meeste gelovigen denken aan geestelijke groei, dan zien zij niet die eenheid van hun IK en Christus, tussen hun geest en Gods Geest, maar zien zij zich apart van Christus. Dan komen zij tot uitspraken zoals:

- “Gods grootste probleem ben ik zelf”.
- “Ik ben nog niet helemaal gestorven aan bepaalde zaken”
- “Dat klinkt goed, maar zo geestelijk ben ik niet”.
- “Het is waar in mijn geest, maar mijn vlees en ziel hebben nog een lange weg te gaan”.
- “Ik ben één met Christus, maar het werkt nog niet”.
- “Geestelijke groei is toch dat ik moet veranderen?”

Ons denken is zó gericht om dichter bij Christus te leven, meer op Hem te lijken, dat we de boodschap hebben gemist dat in de geest twee één zijn geworden. Hoe dichter kunnen we bij Christus komen wanneer we één zijn geworden met Hem. Hoe dichter kan de rank aan de Wijnstok gaan vastzitten? Onze tegenwerping is dan gewoonlijk: “Mijn gedachten, gevoelens, praten, zelfbeheersing, enz. zijn vaak zo beneden peil dat ik dat niet gelijkvormig aan Christus wil noemen. Dus moet ik toch veranderen?” Het antwoord is ‘nee’, want geestelijke groei is niet een verandering van het vlees, maar het groeiend besef wie wij zijn, volmaakt in de geest waar onze identiteit ligt. Daar gaat het om in deze verzen in Hooglied.

Sulamitische en haar geliefde herder:

*“Vangt ons de vossen, de kleine vossen,
die de wijngaarden verderven, nu onze wijngaarden in bloei staan” (Hooglied 2:15).*

Dit vers is een uiting van hun gezamenlijke verlangen. De kleine vossen verwijzen naar alles wat hen belet aan hun verlangen tegemoet te komen. Dit betekent dat de situatie in de harem niet helemaal wordt genegeerd.

Wijngaarden spelen een belangrijke rol in het Hooglied. De wijze waarop de Sulamitische omgaat met wijngaarden is geestelijk gezien bepalend voor haar geestelijk onderscheidingsvermogen. In dit vers heeft het alles te maken met de mate dat we de ziel van de

geest leren te onderscheiden. Hierover lezen we in Hebrëeën 4:12:

“Want het woord Gods is levend en krachtig en scherper dan enig tweesnijdend zwaard en het dringt door, zo diep, dat het vaneenscheidt ziel en geest, gewrichten en merg, en het schift overleggingen en gedachten des harten.”

Zoals het merg verborgen ligt in de gewrichten, ligt de geest verborgen in de ziel, zoals het heilige der heilige verborgen ligt in het heilige. Het merg is het innerlijke leven van de gewrichten. We kunnen het ook anders zeggen. De kracht ligt in de zee, niet in de golven. Zo leren we in onze geest in het geloof te staan wanneer het uiterlijk stormt, of alles ten prooi lijkt te vallen aan de vossen en de oogst verwoest dreigt te worden.

De vos is het beeld dat het leven van de rank aan de wijnstok verstoort. Er is maar één manier om vrucht te dragen en dat is in Hem te blijven. Jezus zegt: *“Wie in Mij blijft, gelijk Ik in Hem, draagt veel vrucht”* (Joh. 15:5). Jezus blijft altijd in ons en daarom zijn wij en blijven wij altijd in Hem. In Hem blijven is onze innerlijke realiteit (Col. 2:17). Daarom leven we niet in een voortdurend zelfonderzoek of we wel of niet in Hem blijven, want dat verraadt een dualisme dat ik als een apart persoon naast Christus kan bepalen of ik wel of niet in Hem blijf. Ik zie mezelf daarom altijd in Hem en het is de vos die aan die realiteit knaagt. Het enige wat de vos in dit vers ons heeft te zeggen, is dat mijn realiteit niet de realiteit is waarin ik sta. Deze irrealiteit of illusie die ieder kind van God kan hebben, noodzaakt een keuze, want zonder de vrije keuze welke kant op te gaan, zouden we geen mens zijn.

Wanneer we de kleine vossen vangen, betekent dat standvastigheid van hart (Ps. 57:8 Naardense vert.), een hart dat staat in de realiteit van het geloof. Een van de kenmerken is het besef dat we aan een Persoon zijn verbonden. Zonder dit besef hebben we nog een paar vossen te vangen.

Sulamitische:

*“Mijn geliefde is van mij en ik ben van hem,
die te midden der leliën weidt,
tot de avondwind waait en de schaduwen vlieden.
Wend u dan hierheen,
en doe als de gazel, mijn geliefde, of als het jong van een hert op de gekloofde bergen”*
(Hooglied 2:16,17).

De conclusie van de Sulamitische is schitterend verwoord: *“Hij is van mij en ik ben van hem”*. Ze zijn dan weliswaar fysiek gescheiden, maar hij wil steeds zo dicht mogelijk bij haar zijn.

De Sulamitische beseft hoe diep hun band is: *“Hij is van mij en ik ben van hem”*. Dit is een belangrijk besef, want het weerspiegelt Johannes 6:56: *“Wie mijn vlees eet en mijn bloed drinkt, blijft in Mij en Ik in hem.”*

Een sleutel om Hooglied 2:16,17 te begrijpen, ligt niet alleen in de context, maar ook in de uitdrukking *“Wend u dan hierheen.”* Het gebruikte werkwoord in het Hebreeuws betekent in essentie “draaien, om iets heen gaan, rondgaan”. Verder is de letterlijke vertaling van het werkwoord “vlieden” “ademhalen”, zodat de vertaling dan luidt:

“Zolang als de dag ademhaalt en de schaduwen langer worden; ga rondom”

Het idee is, hoewel ze van elkaar zijn gescheiden, dat zij wil dat haar herder overdag zo dicht mogelijk bij haar is. Hooglied 2:16,17 handelt over “gemeenschap” nadat wij onze twee-eenheid in Christus hebben zien. Onze eenheid in Hem sluit gemeenschap niet uit. Wij zijn niet ‘één als één’ maar ‘twee als één’. Ik spreek met de Heer en Hij spreekt met mij. Hij is “mijn andere helft”. Dit betekent dat ik nooit Christus Zelf wordt, maar dat Hij als mij leeft. De Heer kan me vertellen wat te doen en wat niet te doen.

Het leven in onze vereniging met Christus is een paradox, de paradox van twee als één. We zijn twee, maar we leven als één (vgl. Gal. 2:20; Joh. 10:30; 17:21). De voortdurende gemeenschap is het innerlijke kennen van Hem in ons. Zijn innerlijke bewustzijn in ons doet ons ontwaken uit onze slaap en dan zien we de manifestatie van Zijn leven in ons. Ons leven bestaat daarom uit voortdurende stappen in het geloof totdat het een gewoonte in ons leven wordt. Dit geloof is ZIJN geloof en daarom kunnen we Galaten 2:20 het beste vertalen met: *“En voor zover ik nu nog in het vlees leef, leef ik door het geloof VAN de Zoon van God, die mij heeft liefgehad en Zich voor mij heeft overgegeven.”* Grammaticaal is er geen bezwaar om te zeggen: *“door het geloof van de Zoon van God”*, omdat het geloof in Galaten 2:20 zijn oorsprong heeft in de Zoon van God. Het heeft zelfs de voorkeur, want het geeft antwoord op de vraag of geloof iets is wat we zelf moeten produceren of een gave is in Christus. Wanneer we geloof zelf moeten voortbrengen, zien we onszelf nog steeds als een persoon naast Christus. Terecht vraagt de Sulamitische dat hij *“rondom gaat”*, zoals ook wij leven en ons bewegen in Hem (Hand. 17:28).

De Sulamitische was zich bewust van haar aanwezigheid in de harem en van haar herder buiten de harem. Dit brengt ons tot het punt dat ook wij ons bewust zijn van onze aanwezigheid in het vlees en van onze twee-eenheid in geest. Vóór onze bekering WAREN wij vlees, in geest, ziel en lichaam (Gen. 6:3). Nu HEBBEN wij vlees, in ziel en lichaam, en is onze diepste identiteit GEEST. Wij leven door de Geest in het vlees (Gal. 2:20). Wij hebben daarom een tweevoudig bewustzijn, van Christus en van onszelf. Dit betekent niet dat wij nog steeds een oude en nieuwe mens hebben, maar dat de nieuwe mens in geest leeft in een natuurlijk menselijk vat dat zich beweegt in deze wereld. We hebben te maken met zaken en zorgen van deze wereld en daarom bestaat ons leven uit een bewustzijn van Christus en van onszelf in het vlees. Ook onze Heer was op aarde bewust van een menselijk ik naast de Vader met wie Hij één was (Joh. 5:19).

Dit alles betekent niet dat we nog steeds een gevallen natuur hebben. We zijn gestorven en we hebben een menselijke natuur, maar nog niet “*een gebouw van God in de hemelen, niet met handen gemaakt, een eeuwig huis*” (2 Cor. 5:1). In deze dagen hebben we nog een bewustzijn van onszelf in deze wereld. We zijn in de wereld, maar niet van de wereld. De Sulamitische was in de harem, maar niet van de harem. We zijn in het vlees (Gal. 2:20), maar niet van het vlees (Gal. 5:24). Zolang we in dit vlees zijn, kunnen we niet alleen een bewustzijn van Christus hebben. Wij hebben vlees, maar dat betekent het besef van een natuurlijk element, niet in essentie een zondig element. Vóór onze bekering was vlees zonde, nu dient de tegenstelling tussen geest en het natuurlijke om ons te leiden tot een leven in geloof waarin we niet zien op dit natuurlijke, namelijk het zichtbare en tijdelijke. Nu is ons vlees de tempel van Gods Geest.

Hoewel de Bijbel spreekt van de “*menselijke natuur*” (Jac. 3:7), en de “*goddelijke natuur*” (2 Petr. 1:4), hebben wij toch in essentie maar één natuur. De verklaring is als volgt. Zowel in 1 Petrus 1:4 en Jacobus 3:7 is het Griekse woord voor natuur ‘phusis’. Het woord kent verschillende nuances, maar de basisbetekenis is “geboorte, afkomst” (vgl. Gal. 2:15; Rom. 2:27). De tweede betekenis is “karakter” (Ef. 2:3; 2 Petr. 1:4). De derde betekenis is “natuurwet” (Rom. 2:14; 2 Petr. 1:4) en de vierde betekenis verwijst naar wat cultureel is bepaald (1 Cor. 11:14). De vijfde betekenis is “schepsel, soort”. Jacobus 3:7 past bij deze laatste betekenis, van het dierlijke schepsel die worden onderworpen aan het menselijke schepsel. Samenvattend kunnen we dan zeggen dat een christen één natuur heeft, de goddelijke natuur waaraan we deelhebben door de eenheid van onze geest en Gods Geest (1 Cor. 16:7). Onze container, ons vlees, is echter van het menselijke soort, onze menselijke vorm.

Er is maar *Eén Persoon* in het universum en alle schepselen zijn daar van afgeleid. Wij zijn menselijke containers die door Galaten 2:20 weten dat Christus ons innerlijke Operator is. We zijn deelgenoten aan de goddelijke natuur, dat wil zeggen, aan Christus als Wet en Karakter die wordt uitgedrukt in onze menselijke soort. De goddelijke ‘phusis’ voedt (in-fuus) de menselijk ‘phusis’ om Christus tot uitdrukking te brengen (uit-fuus; ex-fuus) in onze menselijke vorm. De harem was de Sulamitische, geestelijk gezien, een container van vlees, waarin zij haar weg moest vinden in de interactie tussen het bewustzijn in de geest en in het vlees.

Sulamitische:

*“Op mijn legerstede des nachts
 zocht ik mijn zielsbeminde;
ik zocht hem, maar ik vond hem niet.
 Ik wil opstaan en rondgaan in de stad,
 op straten en pleinen
 en mijn zielsbeminde zoeken;
ik zocht hem, maar ik vond hem niet.
 De wachters, die in de stad hun ronde deden, troffen mij aan;
 ‘Hebt gij ook mijn zielsbeminde gezien?’
 Nauwelijks was ik hen voorbijgegaan, of daar vond ik mijn zielsbeminde.
 Ik greep hem vast en wilde hem niet loslaten,
 totdat ik hem gebracht had in het huis van mijn moeder,
 in de kamer van haar die mij gebaard heeft.
 “Ik bezweer u, dochters van Jeruzalem,
 bij de gazellen of bij de hinden des velds,
 wekt de liefde niet op en prikkelt haar niet, voordat het haar behaagt” (Hooglied 3:1-5).*

Een goede vertaling van vers 1 is: *“Op mijn, bed, in de nachten, zocht ik mijn zielsbeminde.”*

Ook 's nachts is haar herder in haar gedachten en laat haar niet met rust. In haar dromen zoekt en vindt zij hem en brengt hem naar het huis van haar moeder. Waarschijnlijk leefde haar vader niet meer.

Er ligt iets bijzonders in de nacht en voor de ochtend aanbreekt en we op bed over de Heer nadenken en met Hem praten. De activiteiten en impulsen van de dag zijn dan nog afwezig en de ongereptheid van de nacht maakt ons ontvankelijker om de stem van de Heer te horen. Dit zien we ook in het leven van David:

“Mijn ziel zal als met vet en overvloed verzadigd worden; mijn mond zal roemen met vrolijk zingende lippen. Wanneer ik aan U denk op mijn bed, over U peins in nachtwaken” (Ps. 63:6,7).

Waarschijnlijk ging de Sulamitische al naar bed met haar gedachten aan haar herder. Daarom is het een goed uitgangspunt onze laatste gedachten van de dag bij de Heer te laten zijn, zodat ze in ons onderbewustzijn kunnen komen. Zo was de herder dag en nacht in de gedachten van de Sulamitische, zoals dat ook was bij David:

“Des daags zal de Here zijn goedertierenheid gebieden, en des nachts zal zijn lied bij mij zijn, een gebed tot de God mijns levens” (Ps. 42:9).

Stap voor stap leren we de situatie van de Sulamitische kennen.

Hooglied 3:1-5 gaat in het bijzonder over zoeken en vinden. Dit Bijbelgedeelte heeft daarom een bijzondere les over het gebedsleven in relatie tot onze volheid in het geloof, dat we ook wel de *totale waarheid* kunnen noemen. Kort gezegd, betekent de totale waarheid dat er niet zo iets bestaat als een onafhankelijke ik in het universum. In feite is er maar één Persoon en is alles afgeleid leven: *“Ik ben de Here en er is geen ander.”* Dit bepaalt ook ons gebedsleven. Zoals er kinderen, jongemannen en vaders zijn (Joh. 1:12-14) zijn, kennen we ook drie fasen van het gebed.

1. Kinderen - Vragen

We beginnen ons gebedsleven als kinderen die **vragen** (Luc. 11:8,9). Wie bidt, ontvangt. Wie klopt, hem zal opengedaan worden. We bidden voor ons geliefden, onze noden, enz., en God ontmoet ons waar we geestelijk staan. “Bidden, zoeken, kloppen” is nog een methode of formule om God te bereiken. God is echter een Persoon en niet het effect of oorzaak dat God zich schikt naar ons zoeken en kloppen. We beginnen ons gebedsleven allemaal vanaf het *“Onze Vader”* en *“leid ons niet in verzoeking”*. We beginnen met Bijbelstudie, hoe te bidden, om zo te groeien in het leven als christen. Maar tegen een volwassen christen zegt Jacobus: *“Houdt het voor enkel vreugde wanneer je in velerlei verzoeking valt”* (Jac. 1:2). Zo gaat het ook met het gebed. Wanneer we zien dat we één geest zijn met Gods Geest (1 Cor. 6:17), dan hebben wij één wil en hoeven en kunnen wij niet met een zogenaamde eigen wil Gods wil in beweging zetten.

2. Jongemannen - Anticiperen

De tweede stap in **anticipatie**. In deze fase benadrukken we *“Wie in Mij blijft ...”* (Joh. 15:6). Hoewel we geloven dat we positioneel in Hem zijn, denken we in onze wandel daarin te fluctueren omdat we onszelf nog steeds als een apart persoon naast Christus zien. We overtuigen onszelf dat wanneer we tijd en inspanning geven aan gebed, dit ten goede komt aan Gods koninkrijk. Ook hier komt God ons tegemoet waar we geestelijk staan, maar het is nog niet de fase van de vaders.

3. Vaders - Bevestigen

De derde stap, die van de vaders, is **bevestiging**. Dit is de fase die verder reikt dan ons vragen en denken (Ef. 3:20,21), want in deze fase zien we ons niet apart van God en bevestigen we wat God op ons hart legt. Het is de fase dat we ‘intercessie’ (op de bres staan) noemen, dat we tussenbeide komen om ons leven af te leggen voor de ander, en in ons lichaam het lijden en sterven van Christus aan te vullen ten behoeve van de ander (2 Cor. 4:10-12). We leggen ons leven af voor de ander omdat we geleerd hebben niet voor hen te bidden als plicht, maar dat God dit ALS ons wil doen. Dit maakt het leven ook relaxed en eenvoudig want ik ben geen apart persoon die voor God aan mijn gebedsleven “moet werken”. Gebed heeft nooit de functie om God van gedachten te veranderen. Dat was ook niet het geval in de voorbede van Abraham voor Sodom. Het initiatief begon bij de Heer en Hij legde het op het hart van Abraham om er voor te bidden.

Tenslotte richt de Sulamitische zij zich opnieuw tot de anderen en smeekt hen haar niet over te halen om van een ander te houden.

Studievragen

1. Wat weet je van de familie van de Sulamitische?
2. Wat is de gedachte achter “Sta op, en kom!”?
3. Wat is de betekenis van wijngaarden in Hooglied?
4. Wat is de geestelijke betekenis om de kleine vossen te vangen?
5. In welk opzicht spreekt de brief van Jacobus tot volwassen gelovigen?
6. Waarom heeft de mens maar één natuur?
7. Welke drie fasen van gebed ken je?